

**ECCLESIASTICAE || DISCIPLINÆ || LIBRI SEX: || DE
CANONICA ET MO- || nastica Disciplina collapsa
restau- || randa, pristinoque nitori || restituenda. ||**

Schulting, Cornelius

Coloniae Agrippinae, 1599

VD16 ZV 14233

10. Disciplinæ Ecclesiasticæ exequutores Prælatos malis fere semper
inuisos esse & Exosos, minis tamen & metu non oportere terri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63372)

Disciplina exequutores odiosos esse multis mirabilibus exemplis historicis comprobatur.

*S. Leodegar.
ab impijs au-
licis quod eo-
rum vitare
prebendere
occisus est.*

TEstantur id exempla innumera antiquitatis, in primis B. Hieronymi quem Clerus Romanus ob id, quod eius vitia reprehenderet, in exiliū quodammodo persequendo post mortem Damasi ire compulit. Cleri Romani pars deterior in Hieronymum commota to. 4. Annalium fol. 676. Baronius in prima editione: Deinde Chryso-stomi, qui ob eandem causam simili inuidia & odio laborauit, & quoque in exilium eiectus fuit. Simile legitur in vita S. Leodegarij & in Confilijs Iuris de Episcopo quodam Hispaniæ ea de causa occiso, cuius nomen modò mihi non occurrit. Vide admodum memorabile exemplum de Episcopo Narcisco tom. 2. Annalium Cæsaris Baronij ad annum Christi 199. qui tres calumnias passus decessit Episcopatu, erat enim seuerus in disciplina in 2. editione fol. 275. S. Benedictum sui monachi ob Dicciplinam veneno infuso poculo sustulissent, nisi benedictione & crucis signo occurrisset. Infinita exempla alia in promptu alijs facile occurrent in vitis Sanctorum.

De Archiepiscopo Mediolanensi Cardinali Borromeo sanctissimo refert Reuerend. in Christo quondã Pater Ioannes Franciscus Bonhomius Episcopus Vercellensis Nuncijsque Apostolicus ad German. partes in carmine heroico planè Virgiliano M. S. mihi olim ab eodem communicato, quod inscribitur Borromæus mirabiliter conseruatus, admirabile omninò exemplum. Nam cum
pro

pro ardētissimo zelo quo ferebatur sanctissimus Archiepiscopus, nobile quoddam in suo Archiepiscopatu nobilium dissolutorum admodum, et sic ignobilium Dominorum Monasterium seuerè paterna virgula & ferula visitasset, & hac sua acrimonia istos vitæ laxioris iiberiores dominos offendisset, ad vindictā de Archiepiscopo sumendam vehementer incenduntur & inflammantur. Cōtigit quodam tempore Reuerend. Archiepisc. in sacello rem diuinam peragere. Aderat & intererat sacro vnus ex istis libertinis ignobilibus, nobilibus occultè facinus magnum in animo præmeditatum habens, & exequutioni, quantum in se fuit, demandauit. Etenim tormento aut glandine globi clam celebrantis Archiepiscopi dorsum à te tergo petit, sed diuina singulari prouidentia operāte Archiepiscopus à Deo protractus nullum dolorem sensit, telum non hæsit, nec transijt, verum cicatrix tantum parua relicta post facinus inuenta est. Ita Deus mirabiliter sanctum virum conseruauit. Anno Domini 112. Laudunenses Episcopum suum VValdricum interfecerunt feria 5. hebdomadæ sanctæ Paschæ in Processione Litanix maioris & domum eius exusserunt, quod per rigidam Disciplinam à iuramētis temerarijs eos reuocare conatus sit. S. Bruno Augustanus Episcopus à suis præbyteris manus, pedes & caput amputatus Anno D. 1009. obiit Martyr, quod eorum malos mores correxisset. Hæc duo memorabilia exempla narrat Christianus Massæus lib. 16. Chronicorum Mundi. Surius ad 6. Iuni in vita S. Norberti commemorat, quod non destiterit palam & prinatim

priuatim, oportune, importune, corruptos hominum mores & precipue Canonorum corripere hortarique omnes ut tempus sibi datum ad negotiationem salutis aeternae diligenter expendere. Cum autem multas propterea persecutiones & insidias pateretur, iterum sese ad Siegebengense coenobium conferebat, aliquando vero ad Canonorum monasterium, cui Roda nomen est, saepius autem ad Lidulphum quendam mirae sanctitatis & abstinentiae virum eremi que cultorem insignem Quinetiam Tertullianus quod Romanorum clericorum mores & vitia acrius reprehenderet magnam eorum inuidiam sustinuit, ut docet eruditissimus Pammelius in vita Tertulliani, unde & data eidem fuit occasio deficiendi ad dogmata Montanistarum, quanquam de causa eò ipsum impellente dissentiunt grauissimi auctores.

Compendium Suriij ad 25. Ianuarij. Sanctus Poppo Abbas Stabulensis dum ibi fluxos nonnullorum monachorum mores seueriore disciplina vellet deuincire, grauissimum in se odium multorum concitauit, sed vir Dei nullas hominum minas vel insidias timens perrexit strenue cum omni modestia & mansuetudine collapsa pietatis & monasticae vitae fundamenta restaurare. Biennium in ea vinea laborauerat, cum Herichoni Treuerensium apud S. Maximinum Abbati succedere, Imperatoris mandato cogitur ibi similis in eum imò grauior quorundam cum insidiandi copijs inuidia processit eorum videlicet, qui à mona-

monasticis obseruationibus per abrupta deflexerant. Cum enim sibi sub eo illicita non licere conspicerent consilia iniquitatis & sceleris plena de morte eius machinari cœperunt: & quidem præter alios non dico religiosorum, sed etiam prophanorum hominum auribus indigna eò impietatis processerunt, vt in apponendo beato viro cibis & potibus venenorum suorum vterentur admixtionē. Sed hæc Diaboli inuidia per nequitia suæ ministros conflata nulla morte Dei ministrum læsit, licet ipse multoties id ipsum gustare non refugerit. Eodem modo Helias Propheeta & Ieremias, Moyses, Samuel, Esaias, S. Patriarcha Iosephus, Stephanus Archidiaconus, Christus, omnes Apostoli, Martyres &c. ob zelū disciplinæ & iustitiæ extrema quæque perpessi fuisse leguntur: sed notatu & memoria dignissimum Deum iustū iudicem de tyrannis & persecutoribus ac rebellibus meritas semper pœnas sumpsisse.

CAPVT XI.

De modo & forma Disciplinæ.

Continetur hac Gnoma. Si laxes, erepit, si stringas erumpit. de qua sententia lege Pierium Valerianum in Hieroglyphicis doctè & eleganter disputantem: neque enim nimis laxè, neq; rigidè nimis procedendum est medium, hic tenuere beat: mediū aut̄ inuenire difficile esse docet Aristot. li. 2. Eth. Nam tempora nostra infirma